

© Copyright B.Frank Andersen

1970-71

Rosengade

Vi boede på to værelser, hverover ses vores køkken-stue-soveværelse-spisestue på 2x3 meter.

Jeg byggede køkkenet af affaldstræ fra en møbelfabrik, jeg havde arbejdet på lige inden jeg blev indkaldt og blev militærnægter.

Værelset her var skaffet af udstationeringsstedet, Svalegangen (et teater).

Der var ingen vand, det hentede vi på gangen i en vask. Affaldsvand blev båret hen til WCet i den hvide spand. Opvask i det grå fad der står på gulvet. Bad foregik på vores arbejdspladser.

Vægbeklædningen er klæbe-vinyl, komfuret er to kogeplader. Køkkenskabet er en malet del af et genbrugs-sovemøbel fra min mors familie.

Højtaleren er hjemmebygget og beklædt med vinylfolie. Placeringen af mine LP-plader var rigtig dårlig lige ved madlavningsstedet, så jeg flyttede dem senere hen på værelse nr 2, som vi også havde, men som mest var til opbevaring af møbler. Det lå lige dør om dør med det fælles klublokum henne ad gangen, hvor der iøvrigt boede både sprittere og prostituerede og andre sære folk.

Det andet værelse så sådan ud:

Herover ses mit musikskab, der oprindeligt var en rekvisit fra Svalegangen, hvor vi 3 militærnægtere havde fremstillet det i vores egenskaber som regisør-assitenter.. ..af spånplade. Det optrådte som sort alter i et norsk stykke om broderdrab (Odin teatret på gæstespil) , men jeg malede det grønt bagefter, satte hylder i, og brugte det som musikalter. En gardinstang og et gult forhæng brugte vi til tøj.

Kul-tegningen af en fod havde Bodil fra Århus kunstakademi, hvor hun gik i 1969.

Tilvenstre for skabet stod mit skrivebord. Men jeg sad mest og skrev i det andet værelse.

Den anden halvdel af opbevaringsværelset så sådan UD:

Bodil købte en væv for at lave vævede billeder og vægtæpper, men det blev kun til at par stykker.

Her sidder jeg så i vores 2x3 meter kombi-rum og skriver på min Major rejseskrivemaskine fra Brugsen. I en typisk lotusstilling, eftersom indisk mystik var på mode og der ikke var plads til stole. Bordet havde jeg lavet af spånplade og det var cirka 35 cm højt. Fodformede sko og trøje med rullekrave selvfølgelig. Ansigtstudtrykket skyldes muligvis et rusmiddel, eller også var jeg bare søvnig.

Her har vi en gæst ved bordet.

Sovesofaen var blevet demonteret, så der kun var de to hynder. De blev stablede om dagen som en sandwich med dynen i midten og et tæppe over. Så var det en "sofa". Der var ikke plads til andet. Udenfor vinduet havde jeg banket et lille altankasse sammen af træ, hvor vi havde kryderurter, og under den var der to kroge, som vi kunne hænge plastic-poser på. Det var vores "køleskab". Det virkede bedst om vinteren..

Menuen var ofte "Micro-makro-mad", altså vegetarisk, f.eks revet gulerod og skåret hvidkål, hvidløg og linser og ris og løg og evt. Tomat, serveret med "Gomma-Sio" (knust sesamsalt) og soya. (Det var billigt).

Vi gik ind imellem ud at spise på den vegetariske restaurant i Borgporten, andre gange hentede vi mad fra en døgnåben automat-microbølgeovn-butik ved lilletorv. (Det kunne være om natten i underlige tilstande. f.eks.)

Her ligger Bodil på "sofaen" og fodrer marsvin. De boede i en papkasse (som de åd) henne ved radiatoren. Derefter gnavede de hul i en af hyndernes sider og rendte rundt under os mellem spiralfjedrene, mens vi sov.

Min tøjstil var præget af at vi fik 100 kr om ugen fra militæret, så det her er en nylon-pels vi kaldte "min ulv". Den var statisk elektrisk, så vi fik stød når vi gik tur og rørte hinanden. Her er jeg fotograferet på vej hjem fra det "røde" værtshus "Æsken", og jeg ved da ikke hvad for en narco-pusher jeg ligner.. Tørklædet har Bodil strikket til mig.

© Copyright B.Frank Andersen

Jeg arbejdede som regissør-assistent på Svalegangen (et theater i Rosengade 11) og her er et foto fra salen af dekorationen til stykket HYPDANGBOK af Jes Ørnsbo. Bønkene på podiet i baggrunden er til publikum.

Herunder er mere af scenens opsætning.

Publikum sad på begge sider af scenen, der var anbragt på gulvet i salen, så der var en niveau-forskel. Publikum kunne derved være "med" i opførelsen og se hinanden deltage (som publikum) Stykket var rablende absurd surrealistisk og meget morsomt.

Der var nok ingen, som fandt ud af hvad det gik ud på.

Scene-opbygningen var ret vanskelig med skrå flader, der skulle laves med min smig-vinkel. (variabel vinkel-måler)

Men jeg var ikke den bedste tømrer, så en ældre militærnægter var mest aktiv med sav og skruetrækker, lim og boremaskine.

Vi var 3 udstationerede nægtere der arbejdede under en regissør.

Skuespillerne skulle passe på, når de besteg de skrå flader, hvor der var lavet 3 trin, så de kunne komme op og optræde på et område af den øvre scene lige foran den del af publikum, som sad der. Det var en ret lille theater-sal i en bindingsværk-bygning, hvor der også lå et antikvariat i stueetagen.